

СВЕТА МИТРОПОЛИЈА ВЕЛЕСКА И ПОВАРДАРСКА БИТОЛА

Протокол бр. 1006 од 28 јули 2002

До
Предстоитеља Светог Архијерејског Синода
Српске Православне Цркве
Архиепископа пећког, Митрополита београдско-карловачког
и Патријарха српског г.г. Павла

Ваша Светости,

Наш извештај о прогонству из наше резиденције у Велесу од стране расколничког синода цркве у Македонији уз асистенцију полиције која је то радила без судског налога, завршили смо тиме што смо рекли да нећемо напустити нашу богомдоверену свету митрополију без да нас неко на то присили употребом физичке силе. И поред немања основних услова чак ни за пустињачког живота, јер пустињски оци су пребивали у местима у којима је било бар толико воде колико је потребно човеку да остане у живот, а ми у манастиру „Св. Ђорђа” код Неготина имали смо воде само два сата дневно за све потребе деветоро људи који су били са нама, ми смо били решени да останемо у манастиру, јер он припада нашој светој митрополији, наравно уз наду да ће нас праведни Бог вратити на нашу катедру из које смо без суда и направедно протерани.

Али, догодило се ново насиље, можда још веће и још бруталније од оног првог, кад смо протеривани из Велеса. Од првог дана нашег престоја у манастиру Св. Ђорђа изложени смо били притисцима хулигана који су свакодневно долазили у манастир, вређали нас и браћу и сестре која су била са нама, заканивали су нам се да ће нас силом натерати да идемо из манастира и то све уз асистенцију полиције која је мирно посматрала све те нељудске ексцесе. Полиција је сваког дана била у манастиру, али не да нас заштити већ да посматра шта радимо, с киме се срећемо и где идемо.

Сасвим одговорно тврдимо да су ти хулигани били у дослуху и организовани од старешине манастира, протојереја Кире Ристова којег су назначили расколници још првог дана нашег доласка у манастиру, претходно мењајући законитог старешину Славчета Ристевског, назначеног на ту дужност од наше смерности. Поменути свештеник Киро Ристов био је кажњаван од нас за више престапа које је направио и он им је био једини погодан да га назначе за старешину, знајући да жели да нам се освети.

Тако, 20/07.07.2002г. док смо ми са браћом и сестрама и неколико верника из Кавадарци и Неготино служили вечерње и имали монашење брата Марка, неколико хулигана и десетине старих изманипулисаних људи, скупљало се у манастирском двору да би нам после нашег изласка ометало да уђемо у нашим келијама. Кад су нас известили да су толико мало, још за време богослужења, да будемо искрени нисмо се побојали јер као бројка било их је скоро толико колико смо били и ми заједно са верницима. Али тада нисмо знали да су то силеције и плаћеници како се то после испоставило да их је платио старешина манастира уз „благослов” расколничког архиепископа Стефана.

Они су нас гурањем истерали из манастирског круга и закључали манастирску порту. То је било негде око 20 часова. Из унутрашњости манастирског круга вређали су нас најпогрднијим речима, псовали и пљували. Ми са браћама и сестрама и са свим верницима који су били на вечерње и остали су уз нас, мирно смо сведочили Христа распетог и васкрелог. Неће Вам ваша светости звучити хедонистички ако Вам кажемо да нам је било чак и лепо то што нам се пружио шансе да на такав начин посведочимо веру која једино спасава.

Будући да су ти хулигани видели да смо упорни и да ћемо остати испред манастирске порте до јутра, негде око 2,30ч. после поноћи почели су да разбијају браве по келијама у којима смо били смештени и да избацују напоље ствари. После неког времена довели су неког камиона и почели да стављају ствари унутра. Све се ово на велику жалост догађало пред очима полиције. Они су били присутни још из почетка кад су нас протеривали преко манастирске порте и нису уопште никако реаговали да би нас заштитили. Али превршили су сву меру кад су остали равнодушни у ситуацији кад су хулигани ломили браве и избацивали ствари напоље. То је једнако саучешћу у криминалу.

Негде око 4ч. ујутро тај камион је изашо из манастира и питали су нас где да растоваре ствари јер ако не кажемо где онда ће их избацити напоље. Тако принуђени смо били да уђемо у возилима верника који су истрајно били уз нас читаво то време и да одемо код родитеља у Битољ, да би тамо растоварили ствари. Ми са још троје браће сместили смо се у стану наших родитеља који је био празан, јер они имају други стан где живе, а сестре смо сместили у викендицу родитеља, 12 км. далеко од Битоља. То су мала места за толико људи, али хвала Богу што имамо кров над главом и слава њему што нас је удостојио да га посведочимо међу расколницима.

У стану у коме смо се сместили прилагодили смо једну просторију у којој богослужимо. Долазе људи из свих крајева Македоније. Наравно да је тешко то што за сад немамо просторије у другим градовима где да богослужимо, али надамо се да ћемо их ускоро по Вашим молитвама имати.

Ваш у Христу брат и саслужитељ,

+Јован Митрополит велески и повардарски